

Publicerad 2007-05-27 19:16 av BaraOrd

Möte med Elin, Bara Ord

\ "folk borde ha mer sex"

"folk borde ha mer sex"

Vi hade talat i två timmar om meningen med livet, åsikter, politik och livsåskådning. Använt ord som var för svåra och tävlat i retorik. Vi hade höjt oss över normerna, brutit igenom en mindre barriär. Och ändå. "Folk borde ha mer sex" är det enda jag kommer ihåg. Då inser jag att jag är just så enkel.

Två timmar som sög energi från mig, som höll mig på min vakt. Försökte övertyga andra utan att själv veta vad jag sade. Allt som vädrats ut nu, all luft som rensats. Så olika vi var, och hon så bergfast i sin övertygelse. Jag satt kvar med en förloraes tyngd på mina axlar. Fastän ingen vunnit. Jag satt kvar med skuld för jag hade ljugit för mig själv, talat om saker jag inte förstått, nickat åt saker jag inte uppfattade. Det gjorde mig ihålig, på ett konkret sätt, att behöva anpassa min teknik och mina medel för att uppnå mitt enkla mål.

Och viljan som jag inte sägs ha blev överbevisad. Jag ljög inte om enkelheten i mitt synsätt, men det bevisades som fel. Jag hade alltså fel för jag vet inte varför jag gör som jag gör eller varför jag behöver göra det. Tystnad hade varit allt för mig, att stilla mitt enkla behov av att slippa vara ensam. Men täckmanteln sprack och vem kunde väl ta mig på allvar då. Jag förträngde vetskapen om att varje ord jag sade var ett grepp efter ett sista halmstrå. Att varje ord sköt upp tillfället då jag behövde svälja dem.

Så falsk jag är, jag skakar. Jag har mött min överman, en av de få. En som kunde tysta mig, slå ner mina uppror. Och slog ner mig gjorde hon. Men jag försökte resa mig.

Jag är inte sårad, inte ledsen. Har varken vunnit eller förlorat för det vi talade om finns inte att ta på. Hon var bättre. Hon levde en nivå över mig, med en för många insikter för mig att förstå. Hon hade nått längre än mig och motargument blev bränsle på mitt bål.

Inget ont om henne, inget ont om mig. Det var en fika och jag glömmer nog allt snart. Men jag känner nu, och hon hade rätt. Även om jag glömmer det.

Jag är inte värdelös, jag ser bara saker på fel sätt. Även om det inte är något fel i det. Vilket vi konstaterade. Jag behöver inte känna någon skuld.

Ingenting hände egentligen. Ingen utlösande faktor, bara det att allt under ytan bubblade upp, och bubblar fortfarande. Jag vet inte vad, inte varför, inte hur. Jag vill inte veta, bara sluta känna, för jag kan inte hantera det här.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren BaraOrd med Poeter.se id #5345 innehar upphovsrätten